

Thailändsk landsbygd

Den lilla byn vid
de stora risfälten

Mitt i en av världens äldsta jordbrukskulturer i nord-östra Thailand, bor högstadie-eleven Suwisa. Det är 2545 (2001) enligt buddhistisk tide-räkning. Här är allt annorlunda, men ändå så lika...

Klockan är 05.30 och de färgglada tupporna utanför Suwisas hem, väcker även grannarna. Pai som hon kallas, är femton år och är en av byn Nongpakwaens ca 450 invånare. Hennes föräldrar liksom de flesta här, är bönder och risfarmare.

Vi är i Isaan - Thailands fattigaste region - 8 timmars bussresa från Bangkok. Här bor miljontals hårt arbetande människor, vars dagpenning är lika med två öl i en Bangkok-pub.. Man lever av vad naturen ger. Kokospalmer, mango- och bananträd, finns runt hörnet och tre av byns sex gator, leder rätt ut på de närliggande, smaragdgröna risfälten.

En hop kor, ledd av en ung pojke i strå-hatt, råmar makligt förbi; ett nyvaket spädbarn jollrar på andra sidan gatan; en herrelös hund, välter i jakten på frukost en sopkorg, i övrigt råder det totala lugnet.

Innan Pai går till skolan har hon städad familjens enkla tvåvånings-hus i trä och lagat frukost-mat. I skoluniform och med en slant på fickan för skol-lunchen, beger hon sig av mot Nongpakwaens grundskola (där jag arbetat). Vägen, som kantas av högresta bambuträd, är dammig men kort och hon är framme i god tid innan morgonsamlingen klockan åtta.

250 elever från fyra byar och de 12 lärarna, ställer upp sig klassvis på den stora men av solen uttorkade fotbollsplanen. Under tystnad hissas den thailändska flaggan och sen får eleverna ta del av en föreläsning om disciplin och moral.

Första lektionen är engelska, som Pai läser hela fyra timmar i veckan. Hon vill inte som många kompisar (ca 30%), sluta efter nian för att arbeta, utan vill även gå gymnasiet. Pai kan tänka sig att fortsätta sina studier i Bangkok, eller jobba på en leksaksfabrik för att tjäna egna pengar. Många ungdomar från dessa byar söker sig till Bangkok i hopp om ett bättre liv. Där blir dock ofta inte vardagen som tänkt. Dyrare bostad, enorm trafik med mycket föroreningar, ensamhet etc är realiteter som ibland leder till ex drogmissbruk.

På första rasten har temperaturen redan stigit till + 35. Efter att ha svalkat sig med vätska från den Plan-finansierade vatten-anläggningen, diskuterar hon och kompisarna, senaste popmusiken. I skuggan av ett träd och bland exotiska jättefjärilar, talar man om gårdagens såpa på TV. Bredvid spelar några elever, vilt gestikulerande "thailändsk bowling"; dvs på uppställda skor kastas andra skor, så det

ryker i sanden! Man tar vad man har och små resurser gör också att ett gäng första-klassare - istället för att spela kula - kastar småsten i sina tandborstglas, (som de har med sig för att lära tandhygien..).

Nästa lektion är idrott och tjejerna värmer upp i det intensiva solskenet, med ett par makliga varv runt fotbollsplanen. Sen blir det volleyboll. Dusch finns inte.

Skollunchen wokus i ett gigantiskt, ångande kärl, av rektorns och vaktmästarens fruar, och äts i den alldeles nybyggda Plan-kantinen. Pais favorit är Tom Yam Kung, den lika välkända som kryddstarka fisksoppan. Fattigdomen till trots, här svälter ingen. Familjer med kor byter mjölk mot ris, i utbyte mot fisk fås en kyckling osv. Några barn växer dock för lite pga näringsbrist.

När den manuella skolklockan ringer in, avstannar all lek och aktivitet omedelbart och de små klassrummen fylls snabbt. Ingen är sen. På eftermiddagen jobbar Pais klass med ett projekt där man blandar samhällskunskap, historia och engelska. En skolreform vill göra undervisningen mer lokal och därigenom få eleverna att stanna kvar i området.

Skolan är slut och på hemvägen har stora, mörka monsunmoln seglat upp snabbt, vinden river tag i bambuskogen så det knakar. Så kommer det tropiska skyfallet; först några spridda jätte-lik droppar, sen öppnar sig himlen och den dammiga landsortsvägen förvandlas snabbt till lervälling. Genomvåta och gapskrattande springer Pai och kompisarna de sista hundra metrarna.

Klockan är fyra vid hemkomsten och innan den risbaserade, kryddstarka kvällsmaten äts sittande på golvet, hinner hon jobba i den lilla butiken som familjen driver vid furstukvisten. Här säljs på asiatiskt vis bl a tvål, godis, shampoo och Coke för två kronor flaskan.

På helgen går Pais familj till buddhist-templet. Man har med sig gåvor till munkarna i form av mat och dryck. Religionen är levande i Thailand, den snabba industrialiseringen av landet har dock gjort att den traditionella sidan av läran har minskat i betydelse, men fler och fler thailändare blir intresserade av meditation. Respekten för munkar är fortfarande mycket viktig. De är med vid såväl offentliga ceremonier som i familjära sammanhang.

I det småskaliga, pittoreska Nongpakwaen, råder materiell fattigdom. Men här finns samhörighet och alla har en identitet. Tids-stress är ett okänt begrepp och ensamhet existerar inte. Barnen har alltid någon vuxen inom räckhåll och man tar hand om sina gamla, som också har en uppgift i fostran av de små. Man o levs här livet såsom ursprungsbefolkningar runt om i världen alltid levt sina liv.

Dagens sista solstrålar silas genom de omfångsrika palmbladen utanför mitt rum och den färgrika, tropiska skymningen faller över Nongpakwaen - den lilla byn vid de stora risfälten.

